

РЕШЕНИЕ

№ 5456

гр. София, 23.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2061** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на А. С. К., с адрес в [населено място], подадена чрез адв. В. И., срещу отказ на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, обективиран в писмо изх. № 433200-8110/23.01.2023г. да бъде прекратена регистрацията на 2 броя леки автомобили, съответно: лек автомобил марка „М. Ц180“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „М. Ц 270 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС].
В жалбата се посочва, че през м. 12.2019г. притежаваните от жалбоподателката два броя МПС са били присвоени от неизвестни лица и от началото на 2020г. не упражнява фактическа власт върху тях и техните регистрационни табели, което се потвърждава и от постановления на прокуратурата от 30.03.2022г. и от 28.04.2022г. Сочи, че във връзка с това е направила с декларация пред нотариус пълен отказ от вещни права върху двата автомобила. След това е поискала от Столична община да прекрати начисляването на данъчни задължения за превозните средства, но с писмо изх. № СФД 23-ГР-94-81/06.01.2023г. била уведомена, че условие за освобождаване от този вид местен данък е да бъде прекратена регистрацията на МПС в отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Поради това подаде на 05.01.2023г. заявление до началника на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, в отговор на което получила процесното писмо, което според нея представлява отказ да бъде прекратена регистрацията на двата автомобила. Моли за отмяна на отказа на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР да бъде прекратена регистрацията на двата леки автомобила, обективиран в

писмо изх. № 433200-8110/23.01.2023г., и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне. В съдебно заседание жалбоподателката се представява от адв. И., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Подробни доводи излага в писмени бележки. Претендира разноси.

Ответникът – началникът на отдел „Пътна полиция“ - СДВР, не се представява и не излага становище по жалбата. Депозирани са писмени бележки от юриконсулт Д. И..

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателката А. С. К. подаде до началника на отдел „Пътна полиция“ към СДВР заявление с вх. № 433200-1488/05.01.23г., с което поиска да бъде прекратена регистрацията на следните 2 превозни средства: лек автомобил марка „М. Ц180“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „М. Ц 270 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , поради обстоятелството, че не упражнява фактическа власт върху автомобилите и е направила пълен отказ от вещни права върху тях .

Към заявлението приложила: нотариално заверена декларация от 04.01.2023г. по чл.99 от Закона за собствеността, съгласно която А. К. извършва пълен отказ от право на собственост върху лек автомобил марка „М. Ц180“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „М. Ц 270 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] ; Постановление от 30.03.2022г. на прокурор от СРП по досъдебно производство № 33823МК/2021г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр.пр. № 41803/2020г., с което са оставени без уважение искани действия по разследване, включително за общодържавно издирване на МПС, и Постановление от 28.04.2022г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 33823МК/2021г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр.пр. № 41803/2020г., поради липса на данни за извършено престъпление.

С писмо изх. № 433200-8110/23.01.2023г., подписано от името на началник на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, жалбоподателката е уведомена чрез адв. Д., че в ЗДвП не е предвиден отказ от собственост на превозно средство, като е цитиран чл.144 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Макар да не съдържа изрично изявление в такъв смисъл, писмото представлява по същество и обективира отказ на административния орган да бъде прекратена регистрацията на превозните средства, за които е поискано това. С оглед на това съдът приема, че оспореното писмо представлява индивидуален административен акт и тъй като в него не е посочен реда за обжалване, приложим е по чл.140 от АПК. Съобразно него жалбата е подадена в срок, от лице, за което актът е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Условията и редът за регистрацията и отчета, включително и дерегистрацията на моторните превозни средства, са предвидени в ЗДвП /чл. 143 и чл. 144/ и Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /Наредба № I-45/.

По арг. от чл. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. компетентни органи да извършват регистрацията на превозните средства, респ. прекратяването на такава, са звената „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи или областните

дирекции на МВР по постоянния адрес на собственика - за физическите лица, или по адреса на регистрация - за стопанските субекти. Следователно органът, който е компетентен да разпорежи или откаже извършването на исканата административна услуга - прекратяване на регистрацията, е началникът на отдел "Пътна полиция". С оглед на това процесният административен акт е издаден от компетентен орган.

Не са налице съществени нарушения на изискванията за форма и административнопроизводствените правила.

Актът обаче е издаден в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Дефиницията на понятието „регистрация“ на превозно средство се съдържа в §б, т.18а от ЗДвП - „регистрация“ е административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер. Подобно е и определението за „регистрация“, дадено в чл.2, б. „б“ от Директива 1999/37/ЕО на Съвета от 29 април 1999 година относно документите за регистрация на превозни средства /Директива 1999/37/ЕО/ - „регистрация“: означава административно разрешение за въвеждане в експлоатация по пътищата на превозно средство, включително идентификацията на последното и издаването за него на сериен номер, известен като регистрационен номер. Според чл.2, б. „в“ и „г“ от Директивата „свидетелство за регистрация“ е документ, който удостоверява, че превозното средство е регистрирано в държава-членка, а „титуляр на свидетелство за регистрация“ означава лице, на чието име е регистрирано превозно средство. В съответствие с разпоредбите на Директивата, чл. 141 от ЗДвП предвижда, че за всяко регистрирано моторно превозно средство или ремарке се издава свидетелство за регистрация по образец, което съдържа данните за превозното средство съгласно наредбата по чл. 140, ал. 2.

Анализът на горепосочените съюзни и национални норми показва, че следва да се прави ясно разграничение между регистрацията на превозното средство като административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение и свидетелството за регистрация като документ, който удостоверява тази регистрация и съдържа определени данни. Видно от легалните дефиниции в чл.2 от Директивата, както и тълкуването им във връзка с останалите разпоредби на акта, регистрацията винаги се извършва от и свидетелството за регистрация се издава на определено лице, което упражнява права върху съответното МПС.

Съгласно чл.140, ал.2 от ЗДвП, условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба - Наредба № I-45. От прегледа на разпоредбите на Наредба № I-45 се налага извода, че регистрацията, респ. прекратяването на регистрацията и издаването на свидетелствата за регистрация е обусловено от наличието на правна принадлежност на превозното средство с определено лице, т.е. от правото на собственост. Това е видно от множество разпоредби на Наредбата - чл.1, според който тази наредба определя условията и реда за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркетата, теглени от тях, собственост на български физически и юридически лица; чл.2, според който МПС и ремаркетата, предназначени за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, се

представят за регистриране по постоянния адрес на собственика - за физическите лица, или по адреса на регистрация - за стопанските субекти; чл.3 - моторните превозни средства и ремаркетата се регистрират в срок до един месец от придобиване на собствеността; чл.4 - собственикът е длъжен да представи превозното средство и необходимите документи в определения срок за извършване на регистрация, промяна в регистрацията или прекратяване на регистрацията и т.н. Именно на собствениците на превозното средство са предоставени правата и са вменени задълженията, свързани с регистрацията – както за първоначална регистрация, за която заявлението се подава от собственика /чл.12 – чл.12в от Наредбата/, така и при промени в регистрацията, произтичащи от смяна на собствеността.

Чл.3, ал.4 от Наредба № I-45 изисква всяка промяна в данните за регистрирано превозно средство и собственика да се заявява за регистрация пред съответните звена "Пътна полиция" в срок до един месец от настъпването ѝ. На свой ред чл.14 от Наредбата предвижда, че промяна в регистрацията се извършва при изменение на данните за превозното средство и собственика, посочени в свидетелството за регистрация.

В настоящия случай е безспорно, че към датата на подаване на заявлението за регистрация жалбоподателката вече не е била собственик на двете превозни средства, тъй като се е отказала от правото си на собственост по законоустановения ред съобразно чл.99 от Закона за собствеността. Тоест, налице е промяна в обстоятелствата относно собствеността на превозните средства – едно ново фактическо и правно положение, което следва да намери отражение и в данните за регистрацията на превозното средство, респективно в свидетелството за регистрация. Материалният закон обаче не регламентира как, по чия инициатива и по какъв ред следва да се процедира в хипотезата на отказ от право на собственост. Нито ЗДвП, нито Наредба № I-45 предвиждат какви са последиците по отношение регистрацията на превозните средства при отказ от собственост.

Съгласно разпоредбите на ЗДвП /чл.143/ и на Наредба № I-45 /чл.18/, прекратяването на регистрацията на пътните превозни средства става по искане на собственика или служебно. Съгласно чл. 143, ал. 6 от ЗДвП прекратяване на регистрацията на регистрирано пътно превозно средство се извършва с отбелязване в свидетелството за регистрация въз основа на писмено заявление от собственика и предоставяне на табелите с регистрационните номера.

В случая жалбоподателката безспорно е в невъзможност да представи и не е представила регистрационните табели на двата автомобила, тъй като превозните средства не са намират в нейна фактическа власт. Всъщност, видно и от постановлението на СРП от 30.03.2022г., местонахождението на превозните средства не е установено, не е ясно и кой упражнява фактическата власт върху тях, т.е. представянето на табелите е обективно невъзможно.

В същото време чл.3, ал.4 от Наредба № I-45 изисква всяка промяна в данните за регистрирано превозно средство и собственика да се заяви пред съответните звена "Пътна полиция" в срок до един месец. Посоченото нормативно изискване не е да е самоцелно, а е израз на законодателното разбиране, че регистрацията свързва превозното средство винаги с определено лице - неговият собственик. След като нормативният акт изисква лицата да заявят настъпилите промени по отношение на собствеността, то това следва да доведе до предприемане или извършването на определено действие от страна на административните органи. Немислимо би било

новото обстоятелство, а именно, че лицето вече не е собственик на превозните средства и същите нямат друг собственик, да бъде игнорирано от административния орган и подаденото от жалбоподателката заявление в изпълнение на нейно законоустановено задължение да не породи правни последици по отношение на регистрацията на превозните средства. Да се възприеме тази теза би означавало да не се държи сметка за действителното положение и да се приеме за допустимо съществуващите данни от регистрацията на автомобила да бъдат неверни. Очевидно, такова разбиране е правно неприемливо, то не съответства на функцията и смисъла на регистрацията на ППС и е в противоречие на духа и буквата на закона. Действително, нормативната уредба поставя изискване да бъдат представени регистрационните табели, но ако отказалият се от правото на собственост заявител не може да стори това по обективни причини, както в конкретния случай поради това, че не упражнява фактическа власт върху тях и превозните средства, това не може да бъде пречка за прекратяване на регистрацията, съответно да бъде основание административният орган да игнорира заявлението и да го остави без уважение, след като е безспорно, че лицето вече не е собственик на автомобилите. Принципът на истинност по чл.7 от АПК е фундаментален за дейността на администрацията и задължава административните органи да се произнасят въз основа на действителните факти от значение за случая, а те са установени и безспорни – към датата на подаденото заявление жалбоподателката вече не е собственик на превозните средства. Това е правнозначимото за регистрацията на превозните средства обстоятелство и административният орган е бил длъжен го отчете при произнасянето по подаденото заявление, което не е сторено.

Предвид изложеното по-горе, съдът намира, че с оспореното писмо изх. № 433200-8110/23.01.2023г. началникът на отдел „Пътна полиция“ – СДВР незаконнообразно - в противоречие с принципа на чл.7 от АПК и в несъответствие с целта на закона е отказал да бъде прекратена регистрацията на 2 броя леки автомобили, съответно: лек автомобил марка „М. Ц180“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „М. Ц 270 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , поради което актът му следва да бъде отменен и преписката да се изпрати на административния орган за ново произнасяне.

При този изход на спора, следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателката за присъждане на сторените по делото разноски в размер на общо 710 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173,ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на А. С. К. отказа на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, обективиран в писмо изх. № 433200-8110/23.01.2023г., да бъде прекратена регистрацията на 2 броя леки автомобили, съответно: лек автомобил марка „М. Ц180“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „М. Ц 270 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] .

ВРЪЩА преписката на административния орган - началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи – Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. С. К. сума в размер на 710 лева за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: